

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 99.395 van 2 oktober 2001
in de zaak A.98.280/XIV-1304**

In zake : XXX
 wonende te A.,
 F.straat 59

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 11 december 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 december 2000 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 15 september 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 december 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 30 januari 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 26 september 2001 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. MESSENS die, loco Advocaat R. QUINTELIER verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur C. MISSEGHES, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 20 september 1999 en verklaart zich vluchteling op 23 september 1999;

1.2. Op 15 september 2000 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 4 december 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

"(...)

Aan betrokkene werd op 18 oktober 2000 op zijn gekozen woonplaats een oproeping aangetekend verstuurd om de motieven voor zijn asielaanvraag te komen toelichten of deze schriftelijk over te maken aan het Commissariaat-generaal.

Aangezien betrokkene zonder geldige reden binnen de maand na de verzending ervan geen gevolg heeft gegeven aan deze oproeping noch aan de vraag om inlichtingen, bevestigt de Commissaris-generaal overeenkomstig artikel 52, par.2, al.4, van de Vreemdelingenwet, de weigering van verblijf besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 15 september 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...)"

2. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn nota een exceptie van onontvankelijkheid aanvoert; dat hij op de zitting van woensdag 26 september 2001 uitdrukkelijk afstand heeft gedaan van deze exceptie;

3.1. Overwegende dat verzoeker een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt:

“3. Schending Van De Beginselen Van Behoorlijk Bestuur: Zorgvuldigheidsplicht
“Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht” (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)

“Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten” (R.v.St., REESKENS, nr 20.602, 30 september 1980, R.W., 1981-82, 36, met noot LAMBRECHTS, W.). De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St., VAN KOUTER, nr 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direkt en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v. St., THUIS, nr 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946) - (LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, 43).

* De Dienst Vreemdelingenzaken betekent verzoeker via de Commissaris-generaal een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de vijf dagen.

Dit bevel kwam echter tot stand zonder enig direkt en persoonlijk contact met verzoeker.

De Dienst vreemdelingenzaken gaat hier volledig naast de eigenheid van het dossier, doch gaat automatisch voort op de bevindingen van de Commissaris-generaal.

* De Dienst Vreemdelingenzaken betekent de bestreden beslissing in het Nederlands, terwijl verzoeker deze taal onmachtig is.

Dit alles maakt een onbehoorlijk gedrag uit van de Dienst Vreemdelingenzaken.

* Verzoeker zijn dringend beroep werd door de Commissaris-generaal onontvankelijk en ongegrond verklaard, zonder dat hem de kans werd gegeven zijn persoonlijke situatie te benadrukken.

Ook naar aanleiding van de procedure voor de Dienst Vreemdelingenzaken werd aan verzoeker niet voldoende de kans gegeven zijn situatie toe te lichten.

De bestreden akte van de Commissaris-generaal is dus veel te algemeen en bijgevolg komt men tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook een onbehoorlijk gedrag uit van de Commissaris-generaal.”;

3.2. Overwegende dat verzoeker een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt:

“4. Schending van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29.07.1991).

‘Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk...’

‘Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn niet afdoende (VAN HEULE, D., Vluchtelingen : Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VAN HEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2, 67-71)’.

De beslissing van de Commissaris-generaal is het voorbeeld van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering.

Een individuele benadering van het specifiek geval van verzoeker ontbreekt hier in elk geval.

De beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staat(s)lozen is in strijd met de Wet van 29 juli 1991.";

3.3. Overwegende dat verzoeker vooreerst aanvoert dat het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten tot stand kwam "zonder enig direct en persoonlijk contact met verzoeker"; dat verzoeker uit het oog lijkt te verliezen dat de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten tot stand is gekomen nadat verzoeker op regelmatige wijze werd uitgenodigd voor verhoor op 3 februari 2000 om 8.30 uur, datum waarop hij zich niet aanbod op de Dienst Vreemdelingenzaken; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van artikel 63/3, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de Vreemdelingenwet) voormelde beslissing kan bevestigen; dat verzoeker in het kader van zijn beroep werd uitgenodigd voor een interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 oktober 2000 om 9.00 uur; dat uit wat volgt blijkt dat de Commissaris-generaal op goede gronden heeft beslist om de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken te bevestigen overeenkomstig artikel 52, §2, al.4, van de Vreemdelingenwet, omdat verzoeker zonder geldige reden geen gevolg heeft gegeven aan deze oproeping; dat verzoeker derhalve bezwaarlijk kan stellen dat het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten tot stand kwam "zonder enig direct en persoonlijk contact met verzoeker";

Overwegende dat verzoeker verder stelt dat het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten hem werd betekend in het Nederlands, een taal die hij niet machtig is; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 23 september 1999 voor de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard om de bijstand te verzoeken van een R. tolk tijdens het onderzoek van zijn asielaanvraag; dat artikel 51/4, § 2, alinea 3 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien de vreemdeling verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties, bepaalt; dat de taal waarin zijn asielaanvraag werd onderzocht in casu het Nederlands is; dat verzoeker erkende hierover geïnformeerd te zijn; dat het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten derhalve terecht in het Nederlands kon worden betekend;

Overwegende dat verzoeker daaraan toevoegt dat hij geen kans gekregen heeft om zijn situatie uiteen te zetten; dat evenwel uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door de eerste verwerende partij werd opgeroepen bij aangetekend schrijven met ontvangstbewijs van 20 oktober 2000, voor een interview op 27 oktober 2000; dat verzoeker zich niet heeft aangeboden op dit interview; dat verzoekers raadsman op 24 oktober 2000 een

brief heeft verstuurd waarin hij, naast een toelichting van de vluchtmotieven van zijn cliënt, het volgende meedeelt : “(...) Ik ben zo vrij U te melden de raadsman te zijn van de Heer XXX. Mijn cliënt werd uitgenodigd om op 27 oktober (juli) 2000 de middelen van zijn dringend beroep te komen toelichten op Uw zetel. Mijn cliënt verzoekt me per onderhavig schrijven kwetsieuze middelen toe te lichten, met het vriendelijk (verzoek) ermede rekening te willen houden, waarvoor mijn dank. (...)”; dat hieruit niet kan worden afgeleid waarom verzoeker niet bij machte was om op het interview aanwezig te zijn; dat derhalve uit voormelde brief niet kan afgeleid worden dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde om zich op 27 oktober 2000 aan te bieden op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde gehoord te worden; dat hij dit trouwens ook niet aanvoert; dat de Commissaris-generaal bijgevolg in alle redelijkheid heeft kunnen besluiten dat verzoeker geen geldige reden heeft opgegeven voor zijn afwezigheid; dat verzoeker bovendien binnen een maand geen gevolg heeft gegeven aan het verzoek zijn motieven toe te lichten, en daarvoor geen geldige reden kan opgeven; dat de artikelen 52, § 2, 4°, en 63/2, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toelaten om de asielaanvraag onontvankelijk te verklaren wanneer "de vreemdeling, binnen een maand na de verzending geen gevolg heeft gegeven aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen en daarvoor geen geldige reden kan opgeven"; dat verzoeker derhalve bezwaarlijk kan stellen dat hij geen kans gekregen heeft om zijn situatie toe te lichten; dat verzoeker verder nog aanvoert dat de bestreden beslissing een voorbeeld is van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering; dat uit wat voorafgaat volgt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden toepassing kon maken van artikel 52, §2, 4°, van de Vreemdelingenwet; dat de bestreden beslissing dan ook afdoende gemotiveerd is;

Overwegende dat verzoeker de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsplicht en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen inroept; dat verzoeker evenwel niet aantoonst, noch poogt aan te tonen, waar of in welke zin de bestreden beslissing deze wet, beginselen en plicht zou hebben geschonden; dat hij zich beperkt tot een opsomming van zeer algemene en vage grieven, die geen verband houden met de grond van de bestreden beslissing;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op twee oktober tweeduizend en een, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.